

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an . . . . . 150 Lei
Pe jumătate . . . . . 75 Lei
In străinătate . . . . . 300 Lei

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIREA POPORULUI”, Blaj, jud. Târnava-Mică
Director ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

Problema Sarre

Plebiscitul din 13 Ianuarie — O zi hotărâtoare pentru mersul Europei

Europa întreagă privește cu ochi îngrijorați spre provincia Sarre. Și nu de acum. In ultimele luni ale anului ce a trecut, aproape că nu era număr din marile ziare din țară și străinătate, în care să nu se amintească și despre Sarre. Insemnătatea problemei pentru pacea și liniștea Europei e atât de mare, încât în clipe de doliu general la căpătâiul unui rege (Regele Alexandru al Iugoslaviei), bărbații politici și întreagă opinia publică, au privit deopotrivă la sicriul regal ca și la provincia Sarre.

In 13 a lunii curente, problema Sarre va fi deslegată. Dar cum? Aceasta-i întrebarea care plutește pe buzele tuturor. Chiar dacă nu va fi rezolvată în întregime, data de 13 Ianuarie formează o dată nouă, care deschide drumuri noi. Bune sau rele, vom vedea.

In numărul viitor al gazetei vom fi în măsură să dăm cetitorilor noștri lămuriri de felul cum a trecut ziua de 13 Ianuarie și rezultatele la cari s'a ajuns. In numărul de față facem un scurt istoric, o reimprospătare a acestei probleme, pentruca pe deplin cunoscându-o, s'o putem privi în față.

Bazinul Sarre (astfel e numit în tratatul dela Versailles) e o întindere de pământ, între Franța și Germania, cu o suprafață de 1880 km. p., pe care-și trăiesc vieța 773 de mii de locuitori. Pământul acestei provincii închide în măruntaiele sale bogății imense de cărbuni de toate calitățile. Inainte de războiu, provincia aparținea Germaniei și nesfârșitele sale mine de cărbuni umpleau cu vârf bugetul acestei țări.

După războiu, s'a stabilit pentru această provincie (prin tratatul dela Versailles) un tratament special, pe care-l vom expune mai la vale. Cauza pentru care s'a aplicat Sarre-ului un tratament special, a fost următoarea. In timpul războiului, Nemții au făcut mari stricăciuni minelor de cărbuni cari se aflau în nordul Franței. Expertii ingineri trimiși la fața locului, au cercetat stricăciunile și și-au dat părerea: In urma stricăciunilor pricinuite de Nemți, aceste mine nu mai pot funcționa. Pentru repararea lor trebuiesc cel puțin 15 ani de muncă.

Franța s'a văzut astfel, deodată,

lipsită de cărbuni cari pentru ea, lipsită de lemne, însemnau nu numai pierderea unei bogății naturale de mare valoare, ci era vorba chiar despre o necesitate de traiu.

In această împrejurare Franța s'a gândit imediat la o compensație. Și ochii i-au căzut tocmai pe bazinul Sarre, care prin minele sale de cărbuni îi repara paguba și în plus, acest basin aparținea Germaniei, vinovata stricăciunilor minelor de cărbuni ale Franței.

Prin tratatul dela Versailles dintre puterile învingătoare și Germania, iscălit la 28 Iunie 1919, s'a stabilit pentru bazinul Sarre (art. 45—50 și o anexă cu trei capitole și 40 paragrafe) un regim special după cum urmează.

Pentru minele de cărbuni din nordul Franței distruse de Nemți în timpul războiului mondial, Germania ceda Franței proprietatea bazinului Sarre. Dreptul de proprietate asupra bazinului însă, prin acelaș articol, e mărginit: ea nu poate decât să folosească toate minele de cărbuni câte se găsesc între granițele bazinului.

In ce privește guvernarea provinciei, s'a stabilit astfel. Germania a renunțat la dreptul de guvernare și conducerea bazinului a trecut asupra Societății Națiunilor. Ea va governa Sarre-ul printr'o comisie de 5 membrii dintre cari unul e președinte.

In art. 49 s'a trecut următoarea dispoziție: după 15 ani dela semnarea tratatului, locuitorii bazinului Sarre vor fi chemați la vot, unde își vor exprima dorința într'un fel din următoarele trei.

1. Să trăiască și de aci înainte așa cum s'a stabilit prin tratatul dela Versailles.
2. Să se alipească Franței.
3. Să se alipească Germaniei.

In 13 Ianuarie a. c., toți locuitorii bazinului Sarre, bărbați și femei cari au trecut de 20 de ani, se vor prezenta la cele 901 secții de votare. Cum vor vota? Vor rămâne mai departe cum sunt? Se vor alipi Franței? Se vor alipi Germaniei? Aceasta-i întrebarea zilelor ce le trăim. Neliniștitoare întrebare, căci Germania ține cu orice preț, ca de astă dată să-și aducă acasă fiul rătăcit, rămas însă tot bogat.

După unele semne și după unele întemeiate păreri alipirea de Franța este exclusă. Mai rămân deschise celelalte două drumuri. Iarăși după unele semne, s'ar părea că aceea care va câștiga va fi Germania. Mai ales că înainte cu o lună s'a stabilit un pact între Franța și Germania, prin care aceasta din urmă se obligă să dea celei dintâi o anumită sumă de bani, în caz că locuitorii Sarre-ului vor vota alipirea cu Germania. Această sumă va fi ultima despăgubire pentru minele de cărbuni distruse în nordul Franței. Deși această despăgubire bănească a fost stabilită, în principiu, chiar prin tratatul de pace, totuși, faptul că acum s'a stabilit chiar și cifra sumei și amănuntele de plată, — zic acest fapt ne face să credem că părerea generală e că Sarre-ul va trece Germaniei.

In numărul viitor, căutați rezultatul votului.

S. O.

Miniștri germani colectează ofrande pe străzile Berlinului.

Dela ministrul propagandei Goebbels, a pornit hotărîrea ca persoane sus puse să colecteze pentru ajutorul de iarnă al săracilor și să umble înșisi cu cheta pe străzi. In Berlin s'au anunțat 3000 de astfel de persoane, bărbați și femei: miniștri, subșeretari de stat, mari comercianți și industriași, înalți funcționari, actori și artiști de cinema cuoșoși, ziariști, etc. Cheta a pornit după prânz cu fanfare în frunte, pe strada Unter den Linden. La hotelul Adlon au început să strângă miniștrii Göring și Goebbels, primul într'o strălucitoare uniformă, al doilea îmbrăcat civil. In fața casei Columbus pe piața Potsdam era doamna Goebbels, înaintea primăriei primarul Sahm iar în fața băncii naționale președintele Schacht. Era o mulțime enormă pe străzi; imbulzeala devenise aproape primejdioasă iar poliția se străduia să apere de învalmășală pe cei cu cheta.

In alte părți ala orașului erau șeful presei Reichului Dietrich, adjutantul cancelarului Hitler, Brücker, subșeretarii de stat Meisner, Engel, Landfried și Lemmers, campionul boxeor S. hmelling, artiștii de cinema Paul Kemp, Anny Ondra, Fritsch, Riefenstahl, Charlotte Sesa, etc. In alte străzi aduna conducătorul organizației SS și al poliției de stat Hammlr și conducătorul sporturilor Ts. hammer Osten.

Colecta a durat până scara târziu iar la știrile teatrelor și localurilor de petrecere a fost continuată până după sfârșitul reprezentațiilor. Mai mulți bani au adunat Schacht, care a strâns 32.753 marea. Göring și Goebbels au strâns împreună 12.080 marea.

Slujba fa fă-o deplin!

Cea mai mare pacoste a zilelor noastre este că oamenii nu-și împlinesc datorițele, ori dacă și-le împlinesc, apoi foarte rar își fac slujba deplin, după cum cere atât de hotărât sf. apostol Pavel. Și atâtea datorințe avem! Să le luăm pe rând:

1. Creștinul adevărat recunoaște marele dar al chemării sale de creștin și mulțumește lui Dumnezeu pentru aceasta. Regele Alfonso înțeleptul rege al Castiliei se ruga zilnic cu mare căldură lui Dumnezeu, mulțumindu-i nu atâtea pentru că l-a învrednicit să fie rege, ci, mai ales, pentru că l-a învrednicit să fie creștin. Noi oare mulțumim-am vreodată pentru aceasta Domnului?

2. Creștinul adevărat îl urmează întru toate pe Hristos. Zadarnic purtăm numele de creștini, dacă nu trăim după principiile și învățăturile lui Hristos, al cărui nume îl purtăm. Alexandru cel Mare sau Machedon a chemat odată la sine pe un soldat de al său care era lenș. »Cum te cheamă?« îl întreabă marele rege. »Alexandru«, fu răspunsul soldatului. »Ori lapadă-ți acest nume, ori apoi te poartă vrednic de acest nume«. — Nouă oare nu ne sună această poruncă: »Ori lapadă-ți numele de creștin, ori apoi te poartă ca un creștin!«

3. Creștinul este fiu al lui Dumnezeu și se poartă ca atare. Iată cum îi descrie

sf. Iustin pe creștinii cei dintâi: »Ei toți locuiesc în patriile lor, însă ca străini. Fiecare fără străină le este patrie, iară patria le este străină. Trăiesc în trup, dar nu după trup. Trăiesc pe pământ, însă după legile cerești. Se supun legilor, viața lor însă este mai pe sus decât orice lege. Ei îi iubesc pe toți oamenii, și sunt persecutați de toți. Sunt săraci, însă îi fac pe mulți bogăți. Sunt batjocoriți, însă tocmai prin aceste batjocuri se arată nevinovăția lor.«

4. Creștinul adevărat nu se rușinează nici odată de religia sa. Sf. Pacianus a fost episcop la Barcelona, în veacul al doilea după Hristos. Întrebat odată, ce este, a răspuns: »Numele meu este creștin, iară conumele catolic«. Așa să răspundem și noi, să nu ne fie rușine a ne mărturisi credința înaintea oamenilor, că numai așa putem aștepta ca și Domnul nostru Isus Hristos să ne mărturisească înaintea Tatălui său celui din ceriuri.

5. Creștinul adevărat citește numai gazete, reviste și cărți creștine, desăvârșindu-și cunoștințele religioase. Celce nu sprijinește presa creștină, celce nu se abonează cel puțin la o gazetă ori la o revistă creștină, celce nu sprijinește din toate puterile sale literatura creștină, nu este creștin adevărat, ba nici om de omenie nu este, fiindcă nu-și împlinește datorințele sale creștinești.

6. Creștinul adevărat își îndeplinește cu toată scumpătatea datorințele sale față de Ingerul păzitor al vieții omului, și anume încrezându-se copilărește în el, urmându-i pilda și îndrumările, mulțumindu-i pentru sprijinul ce i-l dă, ferindu-i de rele și fiindu-le semenilor noștri Ingeri păzitori în cursul vieții lor.

7. Creștinul adevărat își cinstește învățătorii și se poartă cu multă cinste față

de bătrâni. Regele Perșilor, Hermouz, atât de mult își stima pe învățătorul său Buzurge, încât nici când nu-și lua insigniile de rege în fața învățătorului său. Alexandru cel Mare spunea adeseori că tatălui său Filip îi mulțumește viața, iară învățătorului său Aristotel tot ceace știe. Spartanii erau vestiți de cinstea ce o dădeau bătrânilor. Un bătrân se duse odată la jocurile olimpice (jocuri sportive cum se fac și astăzi cu fotbalul în toate orașele noastre). Trecând pe lângă bătrâni și tineri, nimenea nu a voit să-i dea loc să șadă. Când a ajuns însă la locurile pe care le ocupau Spartanii, toți s'au ridicat în picioare și l-au pottit să șază. »Zeilor — a strigat atunci bătrânul — toți Grecii cunosc virtuțile, dară numai Spartanii le și urmează«. Pilda regelui Hermouz și a Spartanilor ne-ar putea da de gândit și nouă.

8. Creștinul adevărat, dacă este servitor, se poartă cu cea mai mare cinste față de stăpânii săi, tot asemenea și întrucât este ucenic, nu-și înșală, nu-și fură, nu-și batjocorește stăpânul. În schimb, întrucât este stăpân ori patron, se va îngriji de sănătatea sufletească și trupeză a servitorilor sau ucenicilor săi, se va purta față de ei cu blândețe, cu dragoste și cu dreptate, le va plăti sâmbria la vreme, le va da prilej și slobozenie să meargă la sf. biserică și-i va cinsti ca pe niște membri foarte prețioși ai familiei sale.

9. Creștinul adevărat, întru cât este cetățeanul oricărei țări, se gândește la cuvintele sf. apostol Pavel: »Tot sufletul să se supună stăpânirilor celor mai înalte, pentru că nu este stăpânire fără numai dela Dumnezeu; și stăpânirile cari sunt dela Dumnezeu sunt rânduite. Pentru aceea celce se împotrivesc stăpânirii, rânduelii lui Dumnezeu se împotrivesc, iară cari se împotrivesc, osândă șie-și vor lua« (Rom.

„Foia UNIRII POPORULUI“

Intoarcerea păcătosului

Casa părintelui Vartolomeiu era, paremi-se, anume așezată, într'o uliță dosnică, ferită de lume, învăluită în umbra unor plute înalte, cu vârfurile în nori. În jurul casei se întindea o grădină mare, cât un câmp, încărcată cu pomi stufoși, adevărată pădure. Vecinii își aveau cuprinsurile la o bătaie de pușcă, de casa părintelui. Satul se întindea în altă parte, cu casele claie-grămadă, unele în altele, ca și cum s'ar fi ghemuit de frig, sau de frica hoților, cam numeroși prin părțile locului.

În cuprinsul gardurilor părintelui domnea o liniște de mânăstire. Doar paserile de îndrăzneau să facă gălăgie, încolo și câinele, legat de-o funie de drot, de-alungul funiei, prinzând muște, ca să se mai desamortească.

Altă treabă de făcut nu prea avea dulăul căci de casa părintelui om cu gânduri rele nu s'a apropiat, deși e mult de când i-s'a făcut feștania de casă nouă și a găzduit trei rânduri de popi, doi morți de bătrânețe, iar părintele Vartolomeiu de mult poartă barbă.

Dacă ai întreba pe părintele, cum se mulțumește, în zilele noastre de fală și alergări

după palate, să stea în casa cu ferestrele cât cârpatoarele, cu streșinile pleoștite, cu lespezi de piatră la intrare, în loc de scări de beton, și-ar răspunde, cum a răspuns atâtor curioși:

— »E o casă binecuvântată de Dumnezeu, de care furii n'au îndrăsnit să se apropie, năcazurile prea mari și nenorocirile au încunjurat-o. Și ce poate fi mai bun în aceasta lume trecătoare decât un cuib ferit de amintiri dureroase, de întâmplări nenorocite. De aceea mă simțesc atât de bine și liniștit în aceste încăperi, scunde, cum le vedeți și mi-am câpătat încrederea, ca și înaintașul meu, că voi fi păzit și de aci înainte de încercări grele, cari sunt atât de spornice în vremurile de azi. Și atunci de ce să mă lipsesc de această nădejde în bine! Las' că și ridicarea unor case noi ar cere cheltueli mari și credinșioșii mei, afară de 5—6 inși, sunt secătuiți de lipsuri, așa că aş prilejui izvor de turburări și nemulțămiri.

De ce să alung pacea și bunăînțelegerea dintre mine și păstoriți, când mă simțesc atât de bine, atât de împăcat, între aceste ziduri, așezate în margine de sat, în loc dosit, cum vi-se pare, dar nu pustiu, nu uitat de lume, ci atât de des cercetat, ca un izvor al tămăduirii...«

Și de fapt, dacă cărarea întâmplării te-ar duce prin satul părintelui Vartolomeiu și te-ai opri pentru o zi două în cumetrie, afaceri sau taifasuri, te-ar cuprinde mirarea de șirul lung

de oameni, de toate vârstele, cari se țin lanț pe poarta ogrăzii, ca la moară, cu aceea deosebire, că la moară oamenii se strâng toți înăuntru, în casa morarului, până ce să le vie rândul, pe când aci, își dau rând, intrând, câte unul, ceialaltii așteaptă pe-afară: unul ajutând slugilor la câte ceva, altul, scoțând o găleată de apă servitoarei care se plânge c'o doare la furea pieptului de-atâtea seos, câte-o cumnată intră în bucătărie la doamna preuteasă, spunându-i vești din sat, până ce să vie rândul.

Și dacă s'ar întâmpla, ca tu, cel întârziat ca oaspe al părintelui, să ai fire ciudată de femeie, de-a ști tot, de-a afla tot și l-a descoase, câtuși de cât, ai afla lucruri interesante, vrednice de-a fi scrise.

La părintele Vartolomeiu, nu merg oamenii numai pentru lucruri creștinești, ca boțezuri, cumunii, înmormântări, feștanii, maslurdeslegări, rugăciuni, ci îi deschid poarta, și bat în ușă și pentru alte nevoi și năcazuri pentru îndrumări și sfaturi, împăcări și târgueli mari și mărunte, pricini și judecări și mii de afaceri, cari zolesc viața unui sat, începând dela nașterea fucăruia, până să i-s'cânte aleluia.

Așa au fost obișnuiți oamenii din satul părintelui Vartolomeiu, cine știe din ce vremuri uitate și cine știe de către ce om a lui Dumnezeu, ea tot vâlmășagul năcazurilor și a bucuriilor să-l treacă prin sâta luării la cu

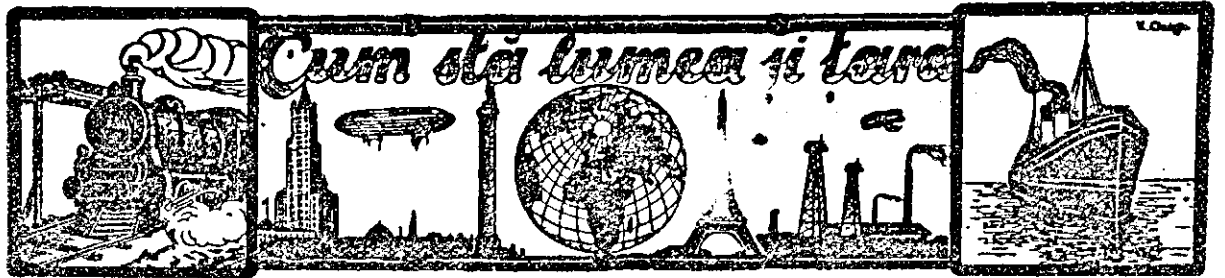
13, 1—2). — Intrucât este catolic, își va cinsti pe superiorii săi sufletești, pe Papa, mitropolitul, episcopul, protopopul, parohul ori capelanul, aducându-și aminte de cuvintele Domnului: »Celce vă ascultă pe voi, pe mine mă ascultă, și celce se lapadă de voi, de mine se lapadă; iară celce se lapadă de mine, se lapadă de celce m'a trimis pe mine« (Luca 10, 16). »Ascultați pe mai marii voștri și vă plecați lor, pentru că ei priveghează pentru sufletele voastre, având să dea seamă ca să o facă aceasta cu bucurie, iară nu suspinând, căci aceasta nu vă este de nici un folos« (Evrei 13, 17) și »Așa a rânduit și Domnul, ca aceia ce propovăduesc evanghelia, din evanghelie să se hrănească« (I. Corinteni 9, 14. — Intrucât este superior, creștinul adevărat va fi drept, cinstit și milostiv, aducându-și aminte că va avea să dea seamă de faptele sale în fața lui Dumnezeu.

10. Creștinul adevărat, intrucât este nănaș, se va îngriji de creșterea religioasă a finilor săi și de traiul cinstit creștinesc a finilor din sfântul sacrament al căsătoriei. Iar, intrucât sunt soți de căsătorie, se vor cinsti Imprumutat și își vor fi credincioși până la moarte, gândindu-se, în cursul căsătoriei, că ei sunt chemați să înmulțească neamul omenesc, iară nu să-l nimicească încă din pântecel mamelor, ceea ce este omor. Ba, creștinul adevărat chiar și față de vitele sale are anumite îndatoriri, dându-le hrană la vreme, odihnă îndestulătoare, ajutându-le în caz de boală, ușurându-le pe cât e cu putință viața și așa atât de grea.

Iată cum înțelege sf. apostol Pavel cuvintele: »slujba ta fă-o deplin!«

Părintele Iuliu

Citiți „UNIREA POPORULUI“

Un mare eveniment politic

Un acord a legat Franța și Italia, punând astfel capăt unei nehotărîtoare situații

La începutul acestei săptămâni s'a produs la Roma un mare eveniment politic, care se pare că va fi sfârșitul unor stări nehotărîte și începutul unui drum mai limpede în mersul politicii europene. E vorba despre acordul dela Roma dintre Italia și Franța, semnat în 7 a lunii acesteia de către dnii *Mussolini* prim-ministrul celei dintâi și *Laval*, ministru de externe a celei de a doua.

Acest acord e de mult plănit. Încă pe vremea când ministru de externe francez era răposatul *Barthou*, s'a luat hotărîrea ca el să poarte steagul alb al înfrățirii și pe pământul italian, după ce cu cinste îl purtase pe pământul altor țări. Vizita de pretinie urma să o facă imediat după ce regele *Alexandru* al Jugoslaviei ar fi fost părăsit Franța. Dar s'a întâmplat ce s'a întâmplat și sarcina aceasta a trecut de pe umerii lui *Barthou* asupra lui *Laval*, noul ministru de externe.

A trebuit să treacă un timp, ca să se limpezească situația tulbură a atentatului dela *Marsilia*, pentru că *d. Laval* să poată pleca în Italia. Dsa a ajuns la Roma în ultimile zile ale săptămânii trecute. În preajma plecării, semnele

unei bune înțelegeri erau cam puține. Se chiar vorbea că *d. Laval* nu va mai pleca, pentru simplul motiv c'ar pleca deageaba.

A plecat însă și nu deageaba. Conversațiile începute au fost „extrem de interesante și animate“: întrevederi peste întrevederi au avut loc, până când glasul fără fir al telegrafiei a anunțat că s'a trecut peste „constătuirea hotărîtoare“.

Duminecă noaptea s'a dat o mare recepție la un palat ministerial. Dnii *Mussolini* și *Laval* s'au retras într'o cameră vecină cu sala de recepție și după miezul nopții au apărut amândoi zâmbitori și au declarat oaspeților că s'a ajuns la un perfect acord între reprezentanții celor două mari puteri, urmând numai ca să se facă formalitățile pentru iscălirea lui.

Nu cunoaștem în amănunte acordul (mai bine zis acordurile căci se vor semna patru acorduri), totuși din ce știm, Franța a apărut cu dărzenie Mica Înțelegere și prin urmare și România. *Mussolini* urmărea „disocierea statelor Micii Înțelegeri“. *D. Laval* însă, s'a opus din răspuțeri la aceasta.

Prin acord se „afirmă nevoia stabilității politice în basinul dunărean“ și se „reclamă neamestecul statelor străine în politica internă a oricărui stat vecin“. Prin aceasta, indirect, s'a dat o lovitură revizionismului.

noștință a locuitorului lui *Hristos* pe pământ. Acest obicei s'a păstrat cu credință și încredere din neam în neam, din tată în fiu, dela om la om. Las' că la asta păstrare i-a ajutat foarte mult și norocul ce l-au avut de-a avea întotdeauna același suflet înțelegător de preot, cum nu se aflau mulți în jur.

Părintele *Vartolomei* încă, asemenea înaintașilor săi, avea un suflet de aur: bun, blând, iertător și cu adâncă încredere în puterea lui Dumnezeu. Dânsul ori când, în orice împrejurare a vieții, în bine ca și în rău, în bucurie ca și în întristare, nu descoperia decât voia Ziditorului. El nu încerca să descopere în nici o întâmplare voia și puterea omului, de aceea, se și credea în sat, că puterea lui Dumnezeu, împiedecă pe furi să se apropie de cuprinsul părintelui.

Dintre multele, câte mi-a înșirat părintele, într'o seară frumoasă de vară, stând la masa rotundă de piatră, de sub frâgarul din ogradă, una mi-a rămas proaspătă în memorie și o țin vrednică de-a o spune și altora.

— „Stăteam de vorbă cu preteasa, așa cum stăm amândoi, acum. În sat, nu se mai auzea nici cea mai mică larmă, semn, că era noapte târzie. Doar, din când în când, câte-un lătrat de câine, din obișnuință, mai tulbura pacea de plumb, ce se lăsase, greoaie, ca un țapac, peste o oală cu apă clocotindă.

Luna părea animată de vârful unei plute, sbătându-se să scape dintre crengi. După locul

unde era, dădeam cu șocoteala, că trecuse miezul nopții. Dar preteasa avea chef de vorbă, cum nu avuse de mult și mi venea greu, să-i curm plăcerea. Sunt momente în viața omului, când aducerile aminte din trecut, îl face să-și uite prezentul. Nu știam cum să ne ridicăm de pe scaune, așa de adânc ne confundam în vorbe. Poate a fost un presimț, o putere tainică, care m'a ținut treaz, contrar obiceiului, până la ceasul acela târziu.

De-odată, fără nici un presemn, cănele din lanț începu a se sbate, a lătra furios, alergând de-alungul drotului, ca apucat în gură de lup. Preteșei i-se lipise vorba de limbă. Trag cu urechea în toate părțile și deslușesc, printre lătrături și chiuitul sârmei, fășeitul unor pași de opincă, pe lângă gardul dinspre uliță, dacă se poate numi uliță fundătura asta de margine de sat. N'avusem timp să mă gândesc la nimic și:

— „cioc, cioc“ în poartă,

— „Cine-i?“ — întreb cu răstif, cum nu mi-e frică.

— „Io, domnule părinte“, se auzi un glas cunoscut, dar în aceea vreme cu neputință de-al ghici al cui e.

Preteasa prinse viața: „e fiul *Marcu*“.

— „Ce-i fiule?“ — întreb, fără dea-mi părăsi scaunul.

— „Nu mă cunoști, domnule părinte? Sunt *Gheorghe* al *Orzoaii*. Fă bine descuie poarta, să-ți spun de ce am venit“.

— „*Gheorghe*-al *Orzoaii*?“ ... se miră preteasa, tremurând ca frunza.

— „*Gheorghe*-al *Orzoaii*?“ murmur eu, cuprins de un presimț rău, cum nu mă încercase în viață.

— „Trebuie, să știi“, — îmi explică părintele, că, — „*Gheorghe* era cel mai temut bandit, din părțile noastre. N'a fost furt, omor, foc, în care să nu fi fost amestecat, cu fapta sau cu sfatul. A făcut și temniță, dar de cele mai multesori, a scăpat, vărând pe alții în năcaz. Nu e din satul meu, e din comuna vecină, are însă rude aci, pe cari i-a amestecat în multe neplăceri.

Preteasa, aproape în nesimțire, sta proștită de frică, cu ochii țintă la mine. Înaintea ochilor mai jucau semne ale întrebării: „ce vrea, ce caută pe vremea asta, ce să-i răspund?“

— „Fă bine, părinte, apropie-te de poartă și deschide-mi, să-ți spun năcazul“, se ruga eu glas plângător.

Am prins curaj. M'am înarmat c'o sfântă cruce și ață la poartă... Trag zăvorul.

Poarta se deschide și mă găsește față în față cu omul, pe care îl urăște o lume.

Luna se desotorise dintre crengile plutei și se uita curiosă la ce are să se întâmple.

Am lăsat ca lumina ei să-i bată în față, așa că i-am putut prinde orice mișcare.

— „Bună sara, părinte“, și-mi întinde mâna-i păcătoasă.

care este cel mai frumos și cel mai ieftin calendar românesc

Germania, Ungaria, Cehoslovacia, Iugoslavia, Polonia, România și Austria vor fi invitate să semneze și ele acordul. Se pare că Germania și Ungaria nu-l vor iscăli.

Ultima săptămână deci, a adus prin acordul franco-italian un mare serviciu cauzei păcii.

Noua biserică gr.-cat. din Canton

De vre-o zece ani încoace, de când era încă pâr. Lupu ca preot la noi în Canton O, prin 1919, ne sfătuim să facem biserică nouă, pentru că biserică pe care o aveam era de lemn și slabă. Vre-o 15 ani ne-am tot frământat și n'am putut face nimic. Nu s'au învoit membrii la noi cheltuieli, și altă dată nu s'au învoit preoții, ba nici episcopul catolic din Cleveland nu s'a învoit să aproabe un plan făcut după putințele poporului.

Așa am început a ne sfătui noi de noi, și în anul acesta, prin Ianuarie, am ales o comisie de 7 persoane și ne-am apucat de lucru.

Am angajat un contractor bun pe Paul C. Laag și am mers cu dânsul pe la toate companiile de material de zidit, și am cumpărat material foarte bun cu un preț, pot zice, foarte ieftin, căci noi îl plătim tot cu bani gata.

Asemenea am făcut o listă de donații și membrii ne-au ajutat într'un mod îmbucurător. Care din dânsii n'au putut da bani gata, a lucrat pentru suma scrisă, iar alții au donat sume frumoase și au ajutat și cu lucrul. De-le Dumnezeu mult bine că și dânsii au făcut foarte mult pentru întreg poporul nostru din Canton.

În Februarie 1934 am sfințit pământul cu părintele Ioan Spătariu.

Când am ajuns cu planurile până aci reușite, românii noștri erau plini de veselie. Bucuria era generală.

În timpul zidirii am făcut o mulțime de

membrii noi cu câte 5 dolari cari și-au plătit suma cu lucrul, cu o plată bagatelă de 20 c. la ceas. Era mare însufletirea.

Încetul cu încetul, cu ajutorul lui Dumnezeu și al vrednicilor noștri membrii și bi-nevoitori, am zidit biserica. În acest timp părintele Spătariu tot la două săptămâni ne ținea serviciul religios în biserică veche. Toți eram mulțumiți.

Se apropia însă sfințirea și ne îngrijorau banii din bancă. Cel care iscălia oscurile n'a voit să mai iscălească și să rămână cu biserica ea să nu se poată isprăvi.

Am făcut la început un împrumut de 1.500 dolari pe timp de o lună și n'am stat în loc, iară banii i-am plătit înainte de vreme îndată după sfințire.

După ce am fost gata cu biserica, am trimis invitații la toate parohiile românești gr.-cat. din America, căci noi dela Canton în 22 de ani ne-am făcut datoria față de toate parohiile românești gr.-cat. din America. Mai cu seamă la Youngstown, unde le-am plătit gazul, apa, încălzitul și electrica pe jumătate și am luat parte la petrecerile, la mesele comune, și mai ales la jubileul de 25 ani al Reuniunii „Pietatea”, am mers 15 familii.

Mulțumim poporului român gr.-cat. dela Farrell și Sharon, și W. Hatland, cari au luat parte cu toții la noi. Mulțumim de asemenea poporului din Cleveland, din Lorain și M. Kessport, cari au luat parte la bucuria noastră și ne-au adus și donații.

În special mulțumim și surorilor parohii ortodoxe române cari ne-au sprijinit în mod frumos. Mulțumim și tuturor societăților cari ne-au sprijinit.

Mulțumim soc. catolice din Detroit, și poporului nostru din Canton și particularilor cari au ținut de o sfântă datorie să ne ajute.

În ziua de mare sărbătoare și triumf pentru noi, ne-am sfințit biserica și numai cu un preot gr.-cat. cu părintele Victor Vamoș.

Acum ne-ar trebui un preot, căci azi avem în America numai 4 preoți la 16

parohii, și cu o bună împărțea și plată potrivită zilelor de azi, s'ar putea susține chiar 16 preoți, după cum își țim și alte neamuri în parohii de mărimea parohiilor noastre.

S. Pop

Sabatul adventiștilor și sfânta duminică

(Urmare și sfârșit)

Evreii deduceau că Mântuitorul foarte puțin preț punea pe sâmbăta fariseilor „Și de aceea căutau iudeii pe El să-l omoare... că deslega sâmbăta” (Ioan V—18).

Cât privește pe sf. Pavel, că predica sâmbăta, tot el scrie Colosenilor la cap. 2. 16—17: „Nimenia dară pe voi să nu vă judece pentru mâncare, sau pentru beutură, sau pentru sărbătoare, sau pentru lunile nouă, sau pentru sâmbete, cari sunt umbra celor viitoare”, adică le spune ereticilor cari țineau duminica să nu se uite după vorbele celor cari puneau mare preț pe sâmbăta fariseilor.

Și acum, întrebându-ne adventiștii, de ce ținem duminica, vom răspunde clar precum și de când serbeză creștinii Duminica, ca să ștergem minciunile și calomniile lor că s'ar serba numai dela 313 încoace. Într'adevăr că porușă pentru serbarea duminicii n'avem în Noul Testament, dupăcum nici pentru sâmbăta n'avem. Dar se desoriu în Sf. Scriptură atâtea fapte petrecute duminica în mod străbătoresc încât devine o cerință a sufletului omenești serbarea duminicii.

Mai întâi, Hristos a înviat duminica. În acea zi mergând mironosițele la mormânt, au din gura lui Isus: „Bucurați-vă! Soarele a propiindu-se au cuprins picioarele lui și s'au închinat lui”, (Mat. XXVIII. 9) așa că din această clipă ziua duminicii devine pentru ele mai strălucită, și mai solemnă decât sâmbăta trecută. Deasemenea citim la sf. Ioan XX 20. Că „ucenicii s'au bucurat vădându-l pe

— „Bun să-ți fie gândul”, răspund, nepierzându-l din ochi.

— „Părinte, ajută-mă. M'o ajuns mânia lui Dumnezeu. Mi-s'or betejit vitele, drăguțele mele, că doar atâta am și eu: doi vițeluși și mămănele lor. De trei zile, stau întinse polog. n'au luat fir de iarbă în gură... Nu mă lăsa, părinte, ajută-mă; plătesc, cât vei cere. Imi rămân copiii pe drumuri, să cerșească la ușile altora...”

Nu știam ce să cred. Încercam să descoper adevărul din spusele lui, rostite cu glas tănguitor.

— „Ar fi bine să alergi după veterinarul la oraș, el te poate ajuta. Eu, ce putere am?”

— „L-am adus părinte, am cheltuit bani de încă un vițel. Am cumpărat și leacuri, niște gogoși, cât pumnul. Le-am vârit pe gât, dar înzădar, stau polog, să-ți fie mai mare mila de ele”.

Și omul, care nu s'a îngrozit de sânge de om, care a furat bunul altuia, a prefăcut în scrum agoniseala semenului său, plângea de mila unor victăți fără glas, pentru că erau ale lui, nu ale altuia.

— „Cum aș putea să-ți ajut, Gheorghe?”

— „Să cetești o sfântă rugăciune, părinte, pe făina asta” — și scoate din buzunarul hainei un săculeț, cât un cocoloș, să saturei cu el un copil, — „să le dau să lingă cât îei între degete din făina sfințită”.

— „Și crezi, Gheorghe, că după asta, o să se facă bine?”

— „Cred, părinte”, — răspunde omul eu o hotărîre, ca și care rar am văzut.

„Dacă așa ți-e credința de mare și puternică, să știi că vitele tale se vor vindeca. De cumva, însă, simțești vre-o îndoială în suflet, îți încarci numai sufletul cu un păcat”.

— „Cred, părinte”.

Ce să-ți mai spun? Cu toată credința ce-o aveam în puterea rugăciunii, stăteam la îndoială, dacă omul rău venise după miez de noapte, de fapt, mânat să caute lecuirea vitelor bolnave, sau a căutat prilej de-a se apropia de casa mea? Iată ce mă îndemna să-i ceteșc rugăciunea cerută, deși nu bucuros fac acest lucru pentru ființe necuvântătoare.

Dar, să scurtez vorba, am cerut preutesei să-mi aducă patrafirul și moliftelnicul.

Am poruncit lui Gheorghe să ingenucheze lângă masa de piatră, am aruncat patrafirul peste capul ptecat al răitului și am cecit în șoaptă, la lumina lampeii tropare, irmoase și rugăciuni. A vrut să plătească, dar am refuzat orice ban.

— „Mergi sănătos, Gheorghe, și să-mi dai de veste, dacă ți-s'au vindecat vitele!”

El a plecat oftând și mulțumindu-mi.

Ajuns în așternut, n'am putut prinde somnul decât la răsăritul soarelui. Eram foarte nerăbdător, să știu adevărul. A venit Gheorghe

al Orzoii, spaima ținutului, aievea, pentru că mi-a spus, sau cu gândul de-a-mi face rău. Toată ziua am fost abătut și neliniștit, dar n'am spus nimăunui un cuvânt.

În amurgul sării, Gheorghe a venit voios și zâmbind mi-a întins o hârtie de cimei sute.

— „Îți mulțămesc, părinte, ți-am adus plata”.

— „S'au făcut bine, Gheorghe?”

— „Cum au gustat din făina sfințită, s'au ridicat pe picioare și-au început a roșăi în ogrinzile rămase, acum patru zile. Căci de patru zile, părinte, n'au luat fir de hrană în gură. Mi-se prăpădeau, de nu alergam la duminăta, părinte, Dumnezeu să-ți țină darul”.

— „Ce să-ți mai spun? I-am înșopăia patru sute de lei, reținând o sută. Și aceștia numai din cauza credinței, lățită la noi: că slujba neplătită nu e primită. Așa am pățit cu Gheorghe al Orzoii”, da să încheie părintele.

Dar eu l-am mai tras puțin de mână

— „Și adevărul, care a fost?”

— „Adevărul? L-am aflat, mai târziu, din gura satului. A fost, cum a spus Gheorghe pe care credința lui tare l-a mântuit”.

— „Și acuma se mai ține de tăhării?”

— „Unii spun că da, alții jură că omul cel mai de treabă”, sfârșii părintele, pot tindu-mă la masă.

Petrea Dascălul

De pe masa nici unui creștin bun și adevărat

Domnul. In aceeași zi a învierii vedem că Ieșus, arătându-se la cei doi ucenici cari mergeau spre Emaus, le schimbă întristarea în bucurie, făcând adevărată sărbătoare căci „luând pâine, a binecuvântat-o, a frânt-o și le-a împărțit-o” (Luc. XXIV, 30), exact după cum facem noi azi la sf. liturghie, în fiecare duminică. Apostolului Toma așezându-l pe Ieșus se arată duminică (Ioan XX, 26). Altă zi de duminică sărbătorită de apostoli este a pogorării Spiritului Sfânt, când Sf. Petru întoarce la creștinism aproape 3000 suflete. Apoi că apostolii au înțeles dorința lui Hristos de a serba duminică, se vede din faptul că sf. Pavel și cu ceilalți ucenici se adunară pentru sf. liturghie după cum citim în Fapte cap. 20. V. 7.

Apoi, creștinii vechi și Evreii în zilele de sărbători trebuiau să-și aducă aminte de săraci și de aceea se strângeau ajutoare când se adunau la liturghie. Ei bine în sf. Scriptură citim următorul lucru: „Iară milostenia care este pentru sfinți precum am rânduit-o în bisericele Galatiei, așa și voi să o faceți. În ziua cea dintâiu a săptămânii — duminică — fieștecarele din voi să pună la o parte, strângând ce se va îndura, ca nu dacă voi veni la voi, atunci să se facă la voi strânsoarea” (I. Cor. XVI. 1—2). Iată deci că în toate locurile sf. Scripturi, unde se vorbește de adunarea creștinilor spre serbare, ziua întâi a săptămânii, adică duminică este amintită, pe când de ziua a șaptea nici pomenire nu se face. Și nu numai atât, dar pe timpul când scrie sf. Ioan Apocalipsul, sărbătorirea primei zile a săptămânii așa de mult se lăudă că, încât căpătă denumire proprie de „ziua Domnului” (Apoc. I, 10).

Luând acum tradiția bisericească, deosemena vom găsi atâtea și atâtea dovezi convingătoare de sărbătorirea duminicii începând cu ziua învierii Domnului ștergând și prin acestea salomonile adventiștilor că numai Constantin cel Mare la 313 ar fi întors-o ca sărbătoare. Astfel, Varnava, care a însoțit în apostolie pe sf. Pavel scrie: „noi petrecem în bucurie ziua a opta în care Ieșus a înviat din morți” (Epistola a Cap. XV) Sf. Igație, un ucenic al sf. Ioan, pe la anul 100 scrie: „Și așa cei ce au trăit după ordinea veche a lucrurilor, s'au apropiat de nădejdea cea nouă și nu mai în sâmbăta, ci observă în viață, ziua Domnului în care a răscărit și viața noastră prin el și prin moartea Lui — căci e nesocotit lucru a chema pe Ieșus Hristos și a trăi iudaicește; nu în iudaism a crezut Creștinismul ci, dimpotrivă iudaismul a crezut în creștinism”. Un alt sfânt părinte și anume Iustin Martirul, mort pe la 165 d. Hristos scrie: „În ziua numită duminică, noi toți din deobște facem adunare, pentru că este prima și în care Dumnezeu, schimbând întunerecul a creat lumea și pentru că Ieșus Hristos, Mântuitorul nostru, în această zi a înviat din morți... și de aceea ea rămâne cea mai însemnată și cea dintâi dintre toate zilele”.

Clemente Alexandrinul, la 194 d. Hristos zice: „Vechea și a șaptea n'a ajuns nimic mai mult decât o zi de lucru”. Tertulian din Cartagina, pe la 200 d. Hristos, zice: „Duminică noi ne bucurăm și ținem ziua învierii Domnului, slobozi de orice grijă și trudă, lăsând la o parte treburile noastre, lămurim ca să nu dăm loc diavolului să lucreze”. Și în sfârșit sf. Ambrozie scrie: „Ziua Domnului ne este nouă venerabilă pentru că în

ziua aceea Mântuitorul, asemenea soarelui celui ce răsare, după ce a împrăștiat întunerecul iadului, a strălucit în lumina învierii, pentru aceea ziua aceasta se și numește de ziua lumii și a soarelui, căci o luminează Hristos, soarele dreptății”.

Iată adevărul, iată învățătura sănătoasă de care trebuie a se ține orice om care se pretinde a fi creștin. Prin urmare, ce motive mai avem de a serba sâmbăta Evreilor, care le amintește liberarea din robia Egiptului? Nici unul. Dar fiecare știm că învierea Domnului este adevărata pecetă, adevăratul sigil al credinței creștine, după cuvintele sf. Pavel: „Dacă Hristos nu a înviat, zadarnică este credința noastră”. Și prin învierea sa în această zi ne-a slobozit din robia păcatului. Cuvine-se deci a „*vă păși de cei ce fac împărechere și mințile împotriva înodăturei care ați înodătat-o și vă feriți de ei*” (Rom. XVI, 17). Căci: „*Aceasta este ziua pe care a făcut-o domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într'însa*” (Ps. 117. 23).

Alexandru Todea

Scrisoare din Șercaia

Pom de Crăciun. În biserica gr.-cat. din localitate, ca și în anii trecuți și în anul acesta, Reuniunea Femeilor Române Unite, de sub prezidenția dnei Eugenia Crișan, a aranjat o serbare a pomului de Crăciun. Corul puștarilor români uniți a cântat două colinde, la fel și copiii de școală, cari au recitat versuri, potrivite cu însemnătatea zilei. S'au împărțit bombone și dulciuri la 180 de copii de școală și mai mici, precum și haine la 30 de copii săraci. — Părintele Crișan a vorbit copiilor despre nașterea pruncuțului Ieșus în noaptea aceasta sfântă, în peștera din Vifaim și despre bătrânul Moș-Crăciun, care a împodobit acest brad frumos și le-a dăruit copiilor aceste cadouri. Dna prezidență a citit apoi lista tuturor celor cari au contribuit la procurarea acestor bunuri copiilor, mulțumind și dnei Florica Ion Văduva din București, care a întreprins o colecție acolo.

Numire la Percepție. Dl Ioan Buta, originar din comuna vecină Părău, absolvent al Școlii Comerciale Super., student la Academia Comercială din București, orfan de războiu, și fost în ultimul timp funcționar la Primăria din Săndominic, a fost numit ca impiegat stagiar la percepția circumscripției III de constatare și control din localitate, unde a și sosit ca să-și găsească locuință. Mergând de aici la Săndominic să-și aducă bagajele, când s'a reîntors după vre-o 3—4 zile, postul l-a găsit ocupat de un alt tânăr, student la drept. Dl Ioan Buta a fost nevoit să ocupe un post la Percepția Arpașul de jos, tot ca impiegat stagiar.

Vânătoare. În urma propunerii Inspectoratului de vânătoare, Prefectura județului Făgăraș a oprit vânătoarea iepurilor până la 1 Decembrie 1936, pe întreg teritoriul județului Făgăraș, situat în partea de Sud a râului O. t. Măsura aceasta a fost luată, fiindcă iepurii au dispărut aproape cu totul în urma vânărilor prea dese ale nechemășilor.

Correspondent

Nu mai avem decât foarte puține exemplare din „Calendarul dela Blaj”. Acel celitorii ai noștri cari în să-l aibă, să se grăbească a și-l procura, altfel rămân fără el.

Parastas pentru odihna sufletului lui Ioan Coltor. Locuitorii comunei Sănpaul au slujit în ziua de 30 Dec. 1934 un parastas, pentru odihna sufletului canonicului Dr. Ioan Coltor. După slujbă preotul Gh. Oancea, prin o predică a arătat credincioșilor viața și activitatea lui. După masă s'a ținut o ședință festivă în sala bibliotecii populare „Canonicul Dr. I. Coltor” cu declamări și o conferință. Amintirea lui va rămânea neștearsă în sufletele noastre. Un sătean.

Serbarea pomului de Crăciun la Săcășeni—Sălaș. În ziua de 23 Dec. 1934, în localul școlii primare, a avut loc distribuția darurilor de Crăciun. Întâiu s'a desfășurat în fața unui public numeros, un program frumos, format din numeroase colinzi, recitări și o piesă teatrală jucată cu mult succes. Pe urmă s'a trecut la împărțirea darurilor. Din 73 de copii, 12 băieți și 16 fete, au fost dăruți cu haine, iar restul, cu daruri mai mici. În numele părinților, mulțumește săteanul Șimon Eremia. Prin cuvântul de încheiere a serbarei, dl director Radu Vasile, îndeamnă pe copii, să se poarte și pe mai departe tot atât de bine ca și cum s'au purtat până în prezent, căci numai așa „Moș Crăciunul” le va aduce iarăși daruri.

C. F. R. are venituri mai mari. În luna Decembrie 1934 s'a încasat, la C. F. R., cu 60 milioane mai mult decât în luna Decembrie a anului 1933. Cauza este că s'a introdus în anul acesta reducerea de 50% a călătoriilor, de sărbătorile Crăciunului. — Dacă C. F. R. ar înțelege din aceasta, că atât tariful de călătorii cât și cel de mărfuri îi este prea scump și că reducând tariful ar câștiga mult mai mult, ar fi foarte bine. S'ar ieftini traficul și ar crește comerțul.

Și-a pierdut memoria. O bătrână din Iași a fost trântită la pământ de către un tramvai și rănită în mai multe părți. În urma acestuia, bătrâna a fost dusă la spital, unde medicii au constatat cu surprindere că bătrâna nu-și mai aduce aminte de nimic, și-a pierdut adevărat memoria.

Frig mare în țară. Boboteaza, vestita boboteaza românească cu gerul ei cunoscut, nu s'a desmișcat nici de astă dată. Ne-a adus un val de frig care a ajuns în alte locuri — la Chișinău de ex. până la minus 27 de grade. Pe Dunăre, între Galați și Siliștra, vapoarele nu mai pot circula din pricina ghețurilor.

A fost împușcat un fals Coroi. Un bandit din jud. Iași, auzind de falma lui Coroi, i-a furat numele, întitulându-se pe unde mergea cu numele de Coroi. Acest fapt a făcut pe jandarmi să-l urmărească mai de aproape. În timpul unei încercări cu jandarmii, falsul Coroi a fost răpus de gloanțele jandarmilor.

Pelerinajul ceferiștilor la mormântul lui Barthou. Față de marea pierdere pe care Franța a simțit-o prin moartea Ministrului de externe Louis Barthou, ca o

să nu lipsească „CALENDARUL DELA BLAJ”

ploasă manifestație de adâncă durere pe care ceferiștii o simt pentru cetățeanul de onoare al României, un grup de funcționari ceferiști au organizat un pelerinaj la mormântul fostului ministru de externe francez și cetățean de onoare al României, Louis Barthou, cu ocazia împlinirii a 6 luni dela atentat, unde vor depune o coroană. Plecarea la pelerinaj va avea loc în ziua de 5 Aprilie 1935, iar însoțirea la 15 Aprilie. Cu această ocaziune, se va vizita și Parisul timp de 6 zile. Comitetul organizator a fixat minimul preț de lei 3900, în care se cuprind absolut toate cheltuielile socotite din București până la București, iar plata se va face în rate lunare a lei 750, cu începere din luna Decembrie a. c. Inscriseri și informațiuni zilnic la D-nul Alexandru Nițescu, Direcția Atellerelor CFR., Gara de Nord și Athanase Niculescu, Casa Muncii CFR., strada Barbu Catargiu No. 18, Buc. II, cel mai târziu până la data de 2 Martie 1935.

S'a scumpit traiul. Cu toate că banii sunt cât se poate de scumpi, totuși traiul s'a scumpit în lunile din urmă cu mult față de lunile Ianuarie până la Martie 1934. Și anume, pe când în Ianuarie până la Martie mărfurile erau mai scumpe cu 29.99 ca în 1916, în Decembrie 1934 mărfurile erau mai scumpe cu 31.20. Va să zică din Ianuarie 1934 până la 1 Decembrie 1934 vieța s'a scumpit cu 121 puncte. Cauza e guvernul de astăzi care a introdus regimul de restricții.

Au apărut lupii. Au sosit zilele friguroase ale Bobotezii. Din multe părți ni-se scrie că au apărut lupii în halte, făcând mari stricăcluni între oi. În jud. Constanța, câțiva lupi au atacat chiar un grup de locuitori cari se întorceau pe câmp spre sat. Unul dintre săteni avea la el o armă și numai astfel s'au putut apăra.

A trăit 105 de ani. Femeia Bori Chemiveș (Bârdeoaie) din comuna Bucurdea Grănoasă, se pregătește să încheie cu cea care vine 105 de primăveri. Cu toată vârsta sa înaintată, coase și acum fără ochelari, muncește încă și e sănătoasă.

S'a otrăvit din greșală. O doamnă din Brăila suferea de o boală de stomac. Medicul i-au prescris un medicament. Intr'una din nopțile trecute, apucându-o durerile, a trecut la bufet ca să ia medicamentul prescris. Din greșală a luat o sticlă cu tinctură de iod din care pricină starea i-s'a înrăutățit atât de mult, încât sunt puține speranțe de scăpare.

A murit pe stradă. O doamnă din Galați a plecat săptămâna trecută la piață pentru cumpărături. Pe drum i-s'a făcut rău, a căzut jos și a murit imediat. S'a constatat că suferea de inimă.

Fără țară. Trotzky, puternicul de ieri al Rusiei, rătăcește azi din țară în țară și nici una nu vrea să-i dea lăcaș stabil. Ultima oară a fost în Franța, de unde a fost expulsat, dar neprimindu-l nici o țară, s'a întors iar în Franța. Acum nu se știe cu siguranță că unde se află.

S'a rupt ghița cu ei. Vreo cinci copii se patinau într'o zi pe fața lucie a unui lac înghețat. Ghița s'a rupt și ei au căzut în apă. O bătrână și doi feciori văzând nenorocirea, au sărit să-i scape pe copii. Au fost însă înghișiți și ei de apă și pescuiți mai târziu de trecători.

O mare fabrică din București distrusă de foc. La sfârșitul săptămânii trecute a ars la București una dintre cele mai mari fabrici, anume „Metalurgia României” Pagubele pricinuite de foc se ridică la suma de trei milioane Lei.

A început procesul asasinului copilului lui Lindberg. În 2 Ianuarie a început procesul lui Bruno Hauptmann, acuzat că ar fi omorât pe copilul colonelului american Lindberg. Unii sunt de părerea că acest proces e cel mai mare al veacului ce l trăim. În orașelul Flemington, unde se ține procesul, nu mai este nici un loc neocupat. Vieța s'a scumpit sută la sută, și se pare că nu publicul, dar nici ziaristii nu vor încăpea în sala de judecată, atât de mulți au sosit. Procesul va dura câteva săptămâni.

Hoji de biserică. În județul Vaslui au fost jefuite numeroase biserici, de bani, clovare și alte lucruri scumpe. Se crede că există o adevărată bandă de spărgători, pe urmele cărora s'a pornit și poliția și jandarmeria.

Câtă benzină s'a cheltuit în anul 1934. În anul care s'a scurs s'au cheltuit 90 de miliarde de litri benzină, ceea ce vine cu cinci miliarde mai mult decât în anul 1933. Mai multă s'a cheltuit în America, țara mașinilor.

† Nicolae Muntean preot pens. al Henigului, viceprotopop onorar, cavalier al ord. Ferdinand I. și cavalier al ord. Steaua României, a adormit în Domnul, fiind împăstășit cu sf. Taine ale muribunzilor, după scurte suferințe, luni, la 7 Ianuarie a. c., ora 1, în al 78-lea an a vieții și al 49-lea an a preoției și al căsătoriei. Rămășițele pământești au fost transportate și așezate spre odihnă vecinică, miercuri, în 9 Ianuarie 1935, la ora 14 dela casa proprie din Str. Gen. Grigorescu nr. 26, în biserica unită din Alba-Iulia—Maleri și de acolo în cimitirul gr. cat. din Maleri. Cu adormitul în Domnul s'a stins un vechiu luptător al ideii de unitate națională, pentru care a suferit închisoare politică și internare. El de plânge soția, 5 fil și fiice, surori și gineri și numeroase alte rudeni. Dumnezeu să-l odihniască cu dreptii!

Haine nouă din haine vechi

Nu toate hainele cu țesătură de lână pe care le purtăm sunt din lână de pe oi tunse numai în anul acela. Cine știe ce fal de haină a mai fost, cine știe cine a mai purtat firele de lână care sunt în hainele de pe noi — este vorba numai despre cele domnești.

Haina se rupe cu timpul, se înâlbește și pentru a nu se arunca, se begă din nou în fabricare, scoțindu-se haine într'u totul așa de bune ca și cu lâna proaspătă.

În orașele mari, la unele prăvălii de haine, se pot vedea firme pe care este scris: dăm 3 metri stofă pentru un rând de haine vechi.

Se știe că firele de lână la țesut singure nu se pot bate bine, de aceea li-se pune bumbac pentru urzeală. Bumbacul din hainele vechi se arde cu vitriol. Vitriolul de țarie 5 procente arde numai bumbacul iar lâna rămâne neatinată. Pe an se prelucrescă vre'o 600 milioane kg. astfel.

De aceea adună țiganii răzari de prin sate, cioaresi, clicine și alte adrențe de lână, în schimbul negoțului lor.

P. B. G.

Cazul dela Iseroni

Iseroni e o mică, nelasemnată comună pe Valea Jiului, între Vulcan și Petroșeni. Că s'a întâmplat pe acolo, că acum ajunge în gazetă? Iată ce.

Ca în toate locurile între Români, găsim și la Iseroni concubinari: oameni cari trăiesc necumunați. Părintele Traian Ioan dela Iseroni, ea toți preoții buni, cu inimă îndurată îndemna mereu pe credincioși: oameni buni, cumunați-vă, nu mai stați așa în neleguire.

Sunt oameni cari ascultă de preot, alții nu. Ba că așteaptă vreme potrivită, ba că nu au bani, ba că le lipsesc „cărțile” de bote ori altecelea. Preotul bun face tot ce-i stă în putință; așa face și păr. Traian. Le-a adunat o păreche de concubini chiar și cărțile de botez pe cheltuiala lui, i-a chemat la sine și iscălcăseă buna învoire, ca să înceapă vestirile. Nu au făcut-o. Oamenii erau de 20 ani în concubinaj, părintele le-a pus în vedere că dacă nu se cumună, nu va mai merge la ei și crucea, nu-i spovedește decât poate când trece de moarte, și, dacă mor, nu-i înmormântează cu slujbă bisericească. Totul înzadar: diavolul i-a ținut pe oameni legați în neleguire!

Se întâmplă însă, că bărbatul moare în neașteptate. Părintele se ține de cuvânt: vrea să-l înmormânteze. Atunci alegă omenii mortului cu părți mincinoase pe la protopop, pe la jandarmi, totul înzadar: părintele s'a ținut de cuvânt și omul a fost înmormântat spre rușinea lumii, fără preot.

Până aici totul ar fi în rând. S'a împlinit rânduiala bisericească, cum ar trebui împlinită față de toți aceia, oari nu se supun, pe truca Hristos zice: *cel ce nu ascultă de biserică, să-și fie fie ca un păgân și vameș*. Laudă i-se cuvine părintelui protopop Traian dela Iseroni că nu s'a lăsat luat de picioare. Dar acum vine partea mai șodă lucrului.

Jandarmii au făcut arătare la legiua din Deva, iar aceea la Parchet, Prefectură la protopopiatul din Petroșeni (care din întâmplare e ortodox); prefectura a făcut arătare episcopiei. Episcopia, cum e și firesc, nu avut decât cuvinte de laudă pentru un asemenea preot, care a luat o măsură, ce poartă fi de învățatură și altor credincioși.

Nu așa însă parchetul. Acesta l-a dat judecată pe păr. Traian în temeiul articolu 480 din codul penal. Acest articol pedepsește pe funcționarul public (slujbașul țării) care nu-și face slujba ce ar fi dator să o facă.

Dezbaterea s'a ținut în 8 Decembrie judecătoria din Petroșeni. Toții avocații ei de față, toți s'au imbiat să-l apere pe preot fără plată.

Judecătorul întreabă pe păr. Traian: cunoști că nu ai făcut (ai denegat) înmormântarea?

— Recunosc, spune părintele. Apoi începe să arate din cartea „Păstorul și Turma”, a canonice Brânzen, și din gazeta episcopiei de Lugoj toate ordinele ce sunt date în trecut această. Arată apoi raportul ce l-a făcut că protopopul.

Judecătorul la început ținea să știe, cumva de aceea nu a înmormântat părintele pentru că nu i-ar fi plătit. Doar sunt și cazuri de acestea. Când a văzut însă cum stă lucrul față de el a devenit tot mai luminoasă și urmă a spus: „bine ai făcut, părinte”.

Și părintele Traian a fost achitat!

Onoare lui și onoare judecătorei!

Iar cetitorii noștri să vadă, că este ac și de coșoacă celor îndârjiți în fărâdelegi. Avem șate unde e foarte mare numărul celor ne-ouănați. Va trebui făcut ca la Iseroni. Cine-i Român, ori chiar Țigan să fie, dacă e botezat, fie creștin!

N. B.

Abonament nou

Cu acest număr Intrăm într'al 17-lea an de viață al acestei gazete. Am lucrat 16 ani, cu toată însuflețirea și dragostea pentru luminarea și însuflețirea cetitorilor noștri. Cele 16 volume încheiate cuprind tot sufletul, toată strădania, toată însuflețirea noastră.

Vom lupta și în viitor, cu aceeași dragoste și însuflețire, cu același suflet neîmbătrânit pentru binele neamului și al bisericii noastre.

Însuflețirea și dragostea noastră însă trebuie să ni-o răsplătească cetitorii noștri prin aceea că ne plătesc la vreme și regulat abonamentele.

Vă rugăm să credeți că altfel nu ne putem îndeplini menirea pe care o avem.

Pentruca să nu îngreunăm prea mult pe iubii noștri cetitori, am hotărât să prelungim data de ieșire a vechilor datorii, până la 28 Februarie 1935. Celce nu vor plăti până atunci întreaga datorie, așa cum am arătat în numerli trecuți și am trecut cu roșu pe adresa din fruntea numărului 50 din 16 Decembrie 1934 al gazetei noastre, vor fi trecuți în lista neagră, și se va sista gazeta, și vor fi predați avocatului nostru, pentru a-i împrescua.

Am dat însă un soroc, ca toată lumea să-și poată face datoria și înmenea să nu păcătuiească împotriva poruncii a cincea dumnezeiești.

Abonamentul rămâne cel vechi, adică 150 Lei la an și 75 Lei pe o jumătate de an.

Restanțele se pot plăti și în rate.

Am primit din partea unui cetitor al nostru următoarea scrisoare:

Primiți multe mulțumiri dela mai mulți prieteni ai foii »Unirea Poporului« ce cu multă ardoare o așteptăm în fiecare sâmbătă, ca să aducă cele mai proaspete și mai interesante știri din țară și din lumea întreagă. Vă mulțumim căci D-Voastră vă faceți datoria față de noi, dar noi nu ne-o prea facem, față de foie și nume nu ne-am plătit regulat plata pentru oae. Dar cauzele sunt multe.

Nu din rea voință nu am achitat până în prezent datoria, ci din cauza greutăților. Vă rugăm deci să fiți asigurați, pentru suma ce datoriez eu, căci cu prima pensie ce o voi primi-o sau din alte venituri o să mă trudesă să Vă achit.

Primiți Vă rog stima ce vă păstrez

HUINA SOFIE

Muntele Băișarii

Inovație la telefon. De aci înainte personalul telefonului la chemarea abonatului nu va mai răspunde cu Centrala ci cu »Numărul«. Măsura aceasta se ia pentru o deservire mai rapidă a abonaților și cu scopul ca abonatul să facă comanda cât se poate mai repede, fără a ocupa mult timp personalul telefonului.

Cărți nouă

Dr. Nicolae Popa, asistent universitar, medicul Ministerului Instrucțiunii, Cultelor și Artelor: *AVORTUL, considerațiuni sociale, morale și medicale. Tipografia „Bucovina“, str. Gr. Alexandrescu 4, București III, 1934, 80 pagini în format 12/20 cm., prețul 20 Lei.*

Di Dr. Nicolae Popa, un distins elev al școlilor din Blaj, arată în această broșură, ce mare păcat s'ar face, dacă s'ar aduce la noi o lege, care ar da voie medicilor să facă femeilor însărcinate avort, adică să lapede din pân-tecele mamelor fătul încă nedesvoltat, pentruca femeile moderne să nu mai aibă copii.

D. Sa arată că în Rusia Sovietică, unde avortul este permis, avorturile s'au înmulțit de de așa, încă în Leningrad de pildă în 1927 erau abia 37000 avorturi, în 1928 erau deja 56.000, iară în 1929 nu mai puține de 67.000. În Camazul de Nord la fiecare naștere revin 4 avorturi îndreptățite prin lege. Unde sunt apoi avorturile pe cari nici legea bolșevică nu le îngăduie? Ei bine, aceste sunt cel puțin încă odată pe atâtea. Mai arată apoi acest medic creștin că legea despre care e vorba să se facă, n'are nici o îndreptățire, nici din punct de vedere etic (moral), nici din punct de vedere social, nici din punct de vedere eugenic, adică de a innobilita omenirea, și nici din punct de vedere medical.

Dupăce mai arată apoi și păreriile câtorva medici români de seamă, — ca dr. Const. Daniel, prof. Dr. Ion Jianu, Dr. A. Banciu, a. Procuro-rului general al Curții de Casație C. Al. Viforeanu, d. prof. E. C. Decuseară dela școala superioară de documentare și științe administrative, director al statisticeii judiciare — încheie susținând cu hotărâre că avortul nu se poate îngădui nici într'un fel și din nici un punct de vedere.

Cărticica aceasta nu e scrisă pentru țărani, ci pentru oamenii cu școală mai multă. E scrisă cu atâta căldură și sinceritate, încât îi face cinste autorului. Noi o recomandăm cu toată căldura tuturor preoților noștri, cărora le va fi de mare sprijin atât în predică, cât, și, mai ales, în scaunul mărturisirii.

Amicul Poporului, calendar pe anul comun 1935, anul 75, întocmit de Horia Petra Petrescu, tiparul și editura lui Kraft & Drotlef S. A. Sibiu, format 13/20 cm. 108 pagini, prețul Lei 18.

Calendarul »Amicul Poporului« dela Sibiu a ajuns frumoasa vârstă de 75 ani. A apărut în haină de sărbătoare, cu un chip de țaran pe co-pertă. Pe lângă partea calendaristică și mai conține și o frumoasă parte literară și mai multe clișee bine executate, sub îngrijirea scriitorului Horia Petra-Petrescu.

Dumitru Neda, Comoara Comorilor, rânduri de citit, dar mai ales de cumpănit. Blaj, 1934. Tipografia Seminarului Teologic gr.-cat. Blaj, format 14/20 cm., 16 pagini broșate Lei 3.

Păr. prof. Dumitru Neda, redactorul »Unirei« dela Blaj și un vechiu colaborator al gazetei noastre, și-a scos în broșură frumoasa povestire a vieții Sorei M. Marta Chambou, publicată în »Calendarul dela Blaj« din acest an. Povestirea din broșură e însă mai lungă și mai amănunțit povestită decât cea din Calendar. S'o cumpere fiecare țaran român, că nu-i va părea rău.

Almanahul revistei populare catolice »Vieța«, 1935, Tipografia Seminarului Franciscan, Săbăoani, — Roman, format 16/24 cm., 100 pagini, Lei 15.

Partea calendaristică e tipărită în două culori, negru și roșu, pe paginile din stânga avem lunile cu stinții, după calendarul romano-și greco-catolic; pe paginile drepte câte un vers, în care se caracterizează luna, iară dedesuptul lor »cuvinte folositoare«, în cari se vorbește despre desăvârșire, smerenie, înfrânare, răbdare, blân-deță, ascultare, simplitate, sărguință, rugăciune, încredere, dragoste și despre »cu Dumnezeu«.

În partea literară aflăm o mulțime de poe-

zii, nuvele, povestiri și îndrumări la viața religioasă, ba până și glume drăguțe, apoi o bogată cronică bisericească din țară și străinătate. Pe înveliș vedem o frumoasă icoană a sfintei familii, în culori, iară în calendar mai multe icoane sfinte și chipuri drăguțe și interesante. Calendarul e tipărit pe hârtie frumoasă, albă, și face cinste tipografiei Seminarului din Săbăoani. Il recomandăm cu toată căldura cetitorilor noștri

Dr. Tugamir Toth, Cred într'unul Domn Isus Hristos, în românește de Emil Tatar protopop. Tiparul Tipografiei Roman și Pușcaș, Diciosân-măștin, 1934, format 15/21 cm., 380 pagini, broșat, Lei 120.

Vestea marelui predicator ungar Dr. Tugamir Toth dela Budapesta a străbătut țări și mări. Cărțile lui au fost traduse aproape în toate limbile europene, în franțuzește, nemțește, englezește, italienește, spaniolește, polonește, și acum și în românește. Cel dintâi care a tradus și publicat în românește din cărțile păr. Dr. Tugamir Toth, este păr. protopop pensionar Dr. Ilie Dăianu dela Cluj, iar al doilea păr. protopop Emil Tatar dela Diciosân-măștin.

Cartea cuprinde 35 predici, trei de introducere despre Isus, în 6 predici ni-se dovedește că Isus este Dumnezeu, într'una ni-se vorbește despre fața lui Hristos, în 6 predici ni-se arată ce ne-a dat Hristos, în următoarele 3 predici ni-se înfățișează păreriile Domnului Hristos despre muncă și avere. Urmează trei predici despre urmarea lui Hristos, un cuvânt de închinare către Isus în ziua de Crăciun, apoi următoarele trei predici: Hristos, maestrul vieții. Fără Hristos? Creștinismul a dat faliment? Următoarele 9 predici vorbesc despre Preac. Verg. Maria. Iată și temele acestor 9 predici. Cu ce drept cinstim pe Fecioara Maria? Obiecțiuni împotriva cultului P. F. M., Maria și credința noastră, Maria și femeile, Fecioara Maria și mamele. Iată de acum mă vor fericii toate neamurile, Icoanele F. M., Maica Durerilor, Maica Indurărilor.

Dupăcum se vede și din această simplă înșirare, păr. Toth este cât se poate de modern. Vorbește simplu, pe înțelesul tuturor, istorisind pilde multe și frumoase și vorbind mai ales la inimă. Omul rămâne, cetindu-le, cu adevărat mișcat și îndreptat. Că apoi, cât sunt de bune, o dovedesc toate popoarele lumii cari le-au aflat vrednice să le traducă în limbile lor.

În ce privește limba și stilul, în care le-a tradus păr. protopop Tatar, nu putem spune decât lucruri de laudă și mai ales atâta că citindu-le n'am observat că citesc traducere.

N'ar trebui să lipsească aceste predici de pe masa nici unui preot, ba chiar nici de pe masa cărturarilor și țărănilor noștri mai răsăriți. Și aceasta cu atât mai ales că, precum aud, păr. protopop Tatar are traduse toate predicile păr. Toth și, numai dacă-l vor încuraja preoții noștri, va fi în stare să le tipărească și pe celelalte.

Cartea e tipărită pe pe hârtie albă, velină, cu tipar bun și citeț, așa că o poate ceti ușor oricine.

I. M.

Lista neagră

Dușmanii foii

Dușmanii foii sunt toți aceia cari au primit-o ani de rând, s'au fâlit că sunt și dâșii oameni cu carte, iar acuma, când le cerem bani, nu vreau să ne mai cunoască. Iată numele unora dintre acei cari ne-au păgubit astfel:

Gheorghe Cherecheș, Ceheiu	dator	945
Mitru Forje	»	945
Ștefan Lazar	»	255
Culic Marian	»	45
Petru Crișan	»	77
Mihail Bologa, Bârsana	»	90
Ioan Scurtu, Bicz	»	188
Teodor Vlaicu, Restolțul deșert	»	765
Ioan Ardelean, Teaca	»	945
Alexandru Câmpean Teaca	»	825
Teodor Colța	»	885

că nu am tipărit decât foarte puține exemplare

Dupăce foarte mulți cetitori ni-s'au plâns că nu sunt în stare să-și plătească toate datoriile ce le au la gazetă și ne-au rugat să le spunem ori să le scriem, cât le lertăm din datoriile vechi, iată, facem și această mare jertfă din parte-ne, lertăm jumătate din datoriile vechi, cele până la anul 1933. Inșă numai acelor care ni-le vor plăti cel mult până la 28 Februarie 1935. Datoriile pe anii 1933 și 1934 se vor plăti în întregime.

Pe acela dintre cetitorii noștri, cari nici după această mare bunăvoință din parte-ne nu-și vor face datoria față de gazeta aceasta, îi vom publica fără cruțare la lista neagră, le vom sista foaia și-i vom da în judecată, ca pe unii cari fură simbria slujitorilor, fură prețul hârtiei și al poștei, și munca cinstită a atâtor oameni cari trudesc în jurul acestei gazete. Bineînțeles că unii ca aceștia vor avea să plătească întreagă datoria.

Ioan Șugar	150
Ioan Orha, Ruseni	675
Ilisiu Stăncu, Loman	990
Simion Cioloca I. V. Sântu	360

Vom continua cu asemenea liste și pe acești dușmani ai foii noastre îi vom da și pe mâna avocatului nostru.

Iosif Cuc, America. Am primit 930 Lei.

Rus Dumitru. Primit Lei 530 — Abonamentul plătit dela 1 Iunie 1930 până la 31 Dec. 1934.

Petru Barbeș. Abonamentul plătit până la 31 Dec. 1934.

Aurel German, Liorinț Aveți de plătit abonamentul pe 1934 Lei 150.

Am primit:

Câte 180 Lei: Reun. »Imaculata Concepție« Șimleu Suci Simion, Of. parohial Teiuș, Nicolae Mărza. Victor Pop, Domuța Vasile, Biserica Băcia, Of. parohial Călacea, Văd. M. Farca, Petru Varharinschi, Vasiliță Boariu, Ianeș Tomoni, I. Bărbat, Nicolae Răcheriu, Achim Deac, Ioan Alexandru, Ioan M. Bătăci.

Maria O. Pop, Voivod Simion, Domuța Vasile, Virgil Șurani, Ioan Chindea I. G., Hârșan Filon, Ioan Roman, Of. parohial Ghiroft. Achim Popa, Marioara Moldovan, I. Măzer, Elena Dăianu, Berar Vasile, Iuliu German, Dur Zosim, Bone George, Emilia Covrig, Oancea Vasile.

Câte 200 Lei: Ieronim T. Ioica, Achim Gheorghe, Man Ioan, Nistea Ionel, Flueraș Ioan, Teodor Cioloca, George Filep, Ioan Sereș, Ștef Ioan, Victor Socol, Alb Petru, Pavel Boeriu, Ioan Vălean I. G., Pop Vasile, Cristea Ioan. I. G., Silaghi Grigore, Țicla Alexă, Pallade Patriciu.

Câte 300 Lei: Gavril Holirca, Teodor Popa, A-xentie Micșă, V. Smigelschi, Muntean Ioan, Aurel Șuștrean, Petru Muntean, Morar Petru, George Ciorogariu, Hamz Ștefan, Ilie Faroga, Fernea Ioan.

Nicolae Doros, Juliana G. Anghiuș, Pârduț Ilarie, Roman Teodor, George Vidac, Costin Gheorghe, Marin S. Bistriceanu, Sonea Chiprian, Curatoratul bisericii Adămuș, Banea Anica.

Alte sume: Ștefan Tomuța 350; Iuliu Nicoră 292; Vasile Silagi, Aurora Il. 291, Olimpiu Avram Canton Ohio 291; Ioan Brustur I. I. 70; P. Barral 570; Vasile Ardelean 320; Octavian Bulbuc 260; Zaiț George 480, Lăcătuș L. 71; Man Anton 560; Gheorghe Cazan 237; Augustin Ungurean 60; Nicolae Pologea 152; Aurel Bungărdean, 175; Dușia Nicolae 220; Toașcă Vasile I. I. 50; Ioan Roiban, 288; Vasile Mocan 480.

Ghiță Gavril I. Vasile 130; Greab Iosif 250; Ioan Onofreiu I. N. 40 Vasile Nemeș 270; Vasile Bărbat 250; Dimitrie Lachici 50; Biserica Jibou 390; Meteș Victor 280; Romul Șandru 320; Vașvari Aurelia 250; Susana Tătar 146; Cobliș Vasile 341; Gavril Mariș 160; Ursai Ștefan 390; Mihai Crișan 88; Vasile Bertalan 87; Pr. N. Ticaci 1004; Ioan Mureșan 178; Ioan Lungu Svinov 500; Salon Gheorghe 60; Biserica Ighiu 562; Ioan Butnariu 190.

Nițari Dumitru 400; George Jucuți 205; Nicolae Gădianu 500; Huniadi Alex. 180 Agru Bărbătenii de sus 156; Dr. P. Lauran 105; Lemnian Ioan 180; Mihai Moise 520; Vlad Grigore Bătrânul 115; Bai Ioan 68; Găvră Augustin 20; Alexandru Precup 126; Oprița Gheorghe 570; Of. parohial Cehelu 135; Augustin Tășnadi 470; Victor Tr. Pop 385; Eugen Mesaroș 138.

Nicolae Husariu 43; Maria Erdoș 95; Hodoș Gheorghe 120; Ioan Turjan 110; Nicolae G. S. Radu 350; Pr. Leon Tărnăvean 635; Kendea Gavril 38; Kelmen

Marian 38; Teofil Russu 68; Petru Fercki 60; Pătărlăcean Filon 152; Of. parohial Sânmărtinul de C. 275; Anton Fărcaș 50; Lupan Ionuț 581; Dumitru Plecșă 130; Augustin Trif 225; Pavel Săsărean 450.

Redactor: IULIU MAIOR.

De vânzare

o albinărie cu 12 coșnițe sistematice împreună cu toate apartenențele. A se adresa la NAGY IOZSEF com. Bila, p. Șona jud. T. Mică

(265) 1-1

De vânzare

1 pereche pietrii franceze de moară nr. 42.

POPA GLIGOR
Cisteinul Român

(264) 1-1

Corpul Portărilor Trib. Dumbrăveni

Nr. 127—1932

Publicație de licitație

Subsemnatul Șef Portărilor prin această publică că în baza deciziei No. G. 876/1932 a judecătoriei mixte Blaj în favorul reclamantului Trencsiner Fridoline repr. prin avocatul Dr. Ludovic Enyedl Blaj, pentru încasarea creanței de 2.400 Lei—bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua 21 Ianuarie 1934 orele 10 a. m. la fața locului în Blaj-sat dom. urm. No. — unde se vor vinde prin licitație publică judiciară 1 mașină de cusut, 2 rafturi, 3 mese, 2 tarabe și dif. mob. de casă în valoare de 14.500 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare Dumbrăveni, 19 Decembrie 1934.

(267) 1-1

FLEFLEA Șef Portărilor

Cantor diplomat bun

se caută pentru Parohia română gr.-catolică Galați din Vechiul Regat. Plătit în bani după învoială. Cererea și copia legalizată a diplomei a se adresa Parohiei române gr. catolice Galați jud. Covurlui str. Cuza Vodă 43.

(266) 1-2

iubiți cetitori!

Nu uitați să trimiteți prețul abonamentului la foaie!

A apărut!

A apărut!

Calendarul dela Blaj pe 1935

care cuprinde, pe lângă toate celea ce se cer dela un calendar, și nelipsitul *Indreptar bisericesc* pentru cantori și preoți, cu tipicul tuturor duminicilor și sărbătorilor de peste an.

Apoi o bogată parte pentru „*Învățătură și petrecere*“ cu îndemnuri creștinești, sfaturi folositoare la toate trebuințele, apoi povestiri, poezii, glume și numeroase chipuri din țară și din toată lumea

Mai ieftin ca totdeauna!

În acest an, plin de necazuri și de poveri, am ținut seamă de lipsa de bani a cetitorilor și am statorit prețul calendarului popular, mai ieftin ca totdeauna. Și omul cel mai necăjit poate rupe dela necazurile sale un preț așa de neînsemnat.

Prețul calendarului este 10 Lei. — Cu atâta se capătă dela noi, cine îl cumpără la fața locului, în cancelaria noastră. Prin poștă, pentru poștă și împachetare, 2 Lei mai mult. Total 12 Lei.

Prin poștă trimitem numai după primirea sumei de 12 Lei. Acești bani se trimit cu mandat postal la adresa de mai jos. Dacă se cer 10 calendare pe-o singură adresă, ni-se vor trimite Lei 120, iar noi trimitem 11 calendare. În cazul acesta fiecare cumpărător are calendarul cu 12 Lei acasă la dânsul, pe masă! Dacă se cer 20 ex. pe o singură adresă, ni-se vor trimite Lei 240. Iar noi mai dăm pe deasupra în cinste 2 ex.

Pe așteptare, nu putem trimite calendare!

Cine dorește să aibă calendar frumos și ieftin, să cumpere Calendarul dela Blaj, care-i prietenul cel mai bun al fiecărui creștin.

Prețul calendarului se trimite cu mandat postal la adresa:

„UNIREA POPORULUI“ pentru calendar
Blaj, Jud. Tărnava-Mică